

Frihed, hvor Forholdene fordrede det, og paa den anden Side gav Garantie for Retfærdighedens og god Ordens Overholdelse; men han har troet, at, dersom den nu kom under Forhandling, vilde man opnaae et langt mindre tilfredsstillende Resultat. Jeg maa herved først gjøre den Bemærkning, at det bedste Bevis for, hvorvidt man vil kunne vente en hensigtsmæssig Presselov, det vil være Resultatet af de Forhandlinger, som her vilde finde Sted. Det ærede Udvalg har i det Væsentlige tiltraadt Forslaget, som det foreligger, og det forekommer mig derfor, at der ikke er ringe Sandsynlighed for, at Forslaget, som det foreligger, i det Væsentlige vil kunne vente en velvillig Modtagelse her i Thinget. Skulde dette skee, saa er allerede det første Skridt gjort til, at en hensigtsmæssig Forbedring i vor nærværende i enkelte Henseender vistnok mangelfulde Trykkefrihedslovgivnings-tilstand, kan blive indført. Thi vel erkjender jeg, at dermed er Sagen langt fra endnu fuldført; Lovudkastet skal fremdeles, saaledes som det her bliver forandret og vedtaget, endnu gjennemgaae Folkethinget, og man kan naturligviis her i dette Thing, efterat Sagen kun har været behandlet af Udvalget, ingenlunde forudsee, hvad Skjæbne der vil kunne vente Udcastet i Folkethinget. Men, mine Herrer! skulde en saadan Behandling blive den tildeel, hvorom Regjeringen maatte troe, at den lovlige Orden ikke skulde kunne fremtidigt opretholdes efter et saadant Lovarbejde, som vilde fremgaae ved den gjensidige Behandling mellem begge Thing, saa er Sagen dermed ikke afgjort; saa ere vi ikke komne videre; end at den hidtil bestaaende Lovgivning vilde vedblive at staae ved Magt. Thi derved er det ikke afgjort, at den nye Lov skal uforandret træde i Kraft; det staaer jo altid i Kongens, i Regjeringens Magt ikke at sanctionere en saadan Lov, og derved vilde man altsaa ikke komme i et værre Tilfælde, end naar man slet ikke gik ind paa det nærværende Lovudkast. Det forekommer mig derfor, at der slet ikke er nogen videre Fare ved at gaae nærmere ind paa Behandlingen af Lovudkastet, thi jeg har dog al Grund til nu at troe, at det, saaledes som det foreligger, vil finde en saadan Behandling, og jeg haaber det, i begge

Thing, at Sagen kan ordnes paa en hensigtsmæssig Maade. Det er den Ansættelse, hvorfra Regjeringen er gaaet ud, at der vil komme et Resultat i Sagen, som kan være tilfredsstillende og saa fra Regjeringens Standpunkt, og dette Haab har jeg ingenlunde opgivet. Tværtimod, det er væsentligt blevet bekræftet ved den Modtagelse, det har fundet her. De øvrige Bemærkninger, som den ærede Landsstingsmand har fremsat, forekomme mig kun at give mig Liden Anledning til at yttre mig, og i alt Fald skal jeg tillade mig at opsætte dette, indtil Sagen kommer for til anden Behandling, saaledes at de enkelte Paragrapher komme under Omtale.

Udler: Jeg har nærmest tilladt mig at begjære Ordet for at imødegaae en Øtring af den høitagtede Justitsminister. Han meente og yttrede, at, under Besyttelse af eller ialtsald under og trods Fdr. af 27 Sept. 1799, blomstrede den danske Literatur op i en Grad, som man har saa Exempler paa. Dette kan jeg nu ikke indrømme. At en sjelden høitbegavet Mand, der nyligt er gaaet bort, i enkelte Grene af Literaturen, der ikke berøres af Presse Lovgivningen, har fremkaldt noget Liv, det indrømmer jeg, men dette vilde han have gjort under en hvilken som helst Lovgivning. Det Samme vilde have været Tilfælde, hvis Forordningen af 27 Sept. 1799 ikke havde været. Men derimod den Deel af Pressen, der staaer nærmest under Lovens Indflydelse i denne Henseende, den henslygnede; at der her i Landet næsten aldeles intet Liv i den Retning var, det vil Enhver, der med mig har levet i den Periode, vistnok sande. Hvilken politisk Literatur fandt da Sted? Hvilken populair-historisk, hvilken periodisk Literatur? Hvilken statsøconomisk? Hvor forsigtig var ikke enhver Øtring i den Tid! Det var først i Aaret 1830 og efter 1830, at der vaagnede noget Liv, og hele vor politiske, populair-historiske og periodiske Literatur skriver sig fra den Tid, saa at det forekommer mig, at hiin Øtring af den ærede Justitsminister ikke betyder meget, ja at den, om jeg saa maa tillade mig at sige, beviste næsten det Modsatte af hvad den skulde. Et Udtryk, en Sammenligning kan jeg, skjøndt det ikke er af videre Betydning, dog ikke lade uberørt. Han